

Tema: Set med nådens øjne

Romerbrevet 5, 20 - 21

Men jo mere vi kommer til at se vor egen syndighed, jo bedre kan vi få øje på Guds overstrømmende og tilgivende nåde. Og som synden før herskede og førte mennesker i døden, således skal nu nåden og retfærdigheden fra Gud have herredømmet og føre os til evigt liv ved Jesus Kristus, vor Herre.

Spørgsmål:

Måske du ligesom mig ikke har svært ved at indrømme at det virkelig er svært at forstå og personligt erfare det mest centrale i kristendommen, Guds nåde?

Hvis ikke dette er én af dine udfordringer, kan du måske genkende følelser af skam over ting som egentlig burde være begravet for mange år siden?

For andre er følelsen af skyld og skam mere udefineret og kan ikke umiddelbart hæftes på en handling, men mere som en indre atmosfære, en slags nedbrydende tilstand:

Lewis Smedes, professor i psykologi ved Fuller: **”Det var ikke skyld jeg oplevede som værende mit problem. Det, jeg følte, var uværdighed, som jeg ikke kunne relatere til nogen synd, jeg havde begået. Det var ikke forladelse af synder, jeg trængte til, men snarere følelsen af, at Gud accepterede mig, ejede mig, holdt mig oppe, bekræftede mig og aldrig ville give slip, selv om han ikke var imponeret af det, han havde i hænderne”**

Har lagt mærke til at rigtig mange reagerer ofte på 2 forskellige måder:

Vi bliver kyniske: Efter at være slået ud af gentagne fejltagelser, efter at have mistet håbet, og efter at have fået en følelse af uværdighed, lukker vi os ofte inde i en skal, der gør os næsten uimodtagelige for nåde.

Eller vi præsterer: Vi begynder at opføre os som om vi kunne gøre os fortjente til den kærlighed. Fordi vi har et instinkt indeni os der siger at vi er nød til at gøre noget for at blive acceptere.

Men vores præstationer ender blot alt for ofte med at vi må indse at vi har så svært ved at se på os selv med nådens øjne.

Kratlusker?

Vi er helt enkelt ikke i stand til at se os selv med nådens øjne.

Læs Romerbrevet 5, 20 – 21: **Men jo mere vi kommer til at se vor egen syndighed, jo bedre kan vi få øje på Guds overstrømmende og tilgivende nåde.**

Paulus tydeliggør kratluskeriets modsætning!!!

Dynamikken i dette indebærer at jo mere du indser din utilstrækkelighed, jo lettere burde det være at finde ind i nåden.

Erfaringen af nåde vokser nemlig side om side med erkendelsen af vores syndighed.

Kratluskeren derimod oplever ingen nåde.

Han skjuler sig både for God, andre og sig selv.

Kratluskeren forsøger at gøre sin synd mindre men gør derved også nåden mindre.

Spørgsmål:

Kan du ikke genkende den indre forhandling? Du har gjort noget, der helt klart var forkert og skal efterfølgende til at forhandle med skyldfølelsen. Du indleder forhandling ved at følelser af skyld, skam og uværdighed udfordrer din sjæl til at tage dine handlinger til revision.

Vinder din indre kratlusker - ”det var nok ikke så alvorligt og det er vel meget menneskeligt – det

behøver jeg ikke at erkende som fejl, - sådan er jeg bare” har du helt fjernet dig fra den dynamik Paulus ønsker at føre os ind i.

Når vi gør synden mindre, bliver nåden også mindre.

Paulus' ærinde er ikke at påføre os skam men derimod at skylden må skubbe os ud over kanten, så vi falder ned i nådens hav.

Uden camouflage

I Luk 15. fortæller Jesus en historie om 2 sønner.

Læs Lukas 15; 17 – 24

Der er ingen betingelser i Jesu fortællinger om ubegrænset nåde.

Der er ingen skjulte klausuler, no strings attached.

Alle Jesu historier om Guds nåde har en slutning, der næsten er for god til at være sand.

Det er næsten lettere for os at forholde os til en Gud, der kræver bod og bedring, og derefter modstræbende vil tilgive os.

Men Jesus fortæller i stedet om en far, der ydmyger sig offentligt, da han løber sin søn i møde og som det første omfavner ham inderligt og kysser, selvom han misbrugt en stor del af familiens formue.

Jesus portrætterer Gud som en far, der er syg af kærlighed.

En ventende fader, sønderknust og alligevel fyldt med håb og ønske om at deres relation kunne starte forfra.

Dette var faderens inderste ønske: Hjem i god behold, fundet igen!!!

Henri Nouwen: ”**Gud frydes. Ikke fordi alverdens problemer er løst, ikke fordi al menneskelig lidelse er bragt til ophør, heller ikke fordi tusinder af mennesker er blevet omvendt og nu priser Hans godhed. Nej, Gud frydes, fordi én af hans børn, som før var væk, er blevet fundet**”.

Hvad vi derimod alt for let overser er sønnens måde at vende tilbage på.

Han vender nemlig ikke tilbage til faderen som en kratlusker!!

Han camouflerer ikke sin skyld og skam, men viser den åbent til faderen.

Han gemte sig ikke i buskadset et stykke fra gården.

Som der står i Hebræerbrevet 4; 15: '**Han (Jesus) forstår vores svagheder, for han har ligesom vi været udsat for alle mulige fristelser, dog uden at bukke under for dem. Lad os derfor frimodigt træde frem for Guds trone, for han vil i sin nåde og barmhjertighed komme os til hjælp i rette tid.**'

Tillid til at det bedste var at vende sig selv og sit liv åbent mod faderen.

Tillid til at det bedste han kunne gøre er at lade sig gennemskue af nådens øjne.

Han fandt sin tryghed i faderens dom over hans liv.

Jesus vrider virkelig armen om på den præstationsorienterede verden vi lever i ved at påstå at den inderste sandhed om denne verden er nåden.

Også selv om vores instinkter siger det modsatte.

Det er nåden som skal konstruere vores nye virkelighedsopfattelse af livet og verden.

Philip Yancy formulerer det præcist: '**Gud uddeler gaver, ikke belønninger. I en verden uden for nådens rækkevidde ville nogle daglejere, når alt kommer til alt, fortjene mere end andre; inden for nådens rækkevidde hører ordet fortjene slet ikke hjemme.**'